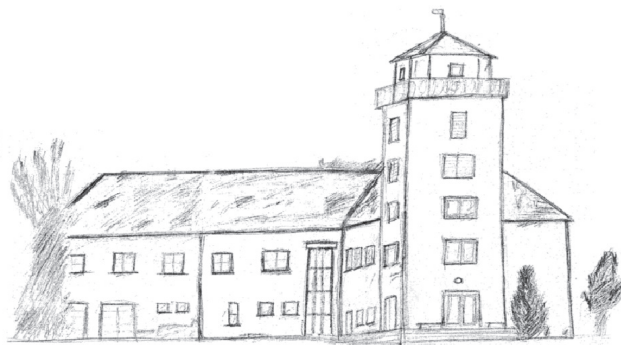

XI. évfolyam 6. szám *Alfa, a Szentendrei Református Gimnázium lapja* 2010. ballagás/a

Kedves Ballagó OSZTÁLYOM! Amikor megtudtam, hogy osztályfőnök leszek, első gondolatom az volt, hogy négy év múlva cikket kell írnom, mint az egyik ballagó osztály osztályfőnöke. Később minden évben sorra is vettem azokat az eseményeket, gondolatokat, amelyeket majd biztosan beleírok a leendő cikkbe. Tudtam, hogy izgalmas négy év lesz ez, már csak azért is, mert Ti voltatok az első osztályom. Kezdődött minden egy golyátáborral és a kalandos erdei kirándulással. Az osztály nagy része már egy összeszokott csapat volt, de az újak, köztük én is, hamar beilleszkedtünk, megtaláltuk a közös hangot. Aztán következtek a dolgos hétköznapiak, amikor is a tanulás mellett folyamatosan alakítottuk egymást és magunkat. Szívesen emlékszem vissza közös programjainkra, szülinapok, '56-os műsor, bécsi kirándulás, színház és múzeumlátogatások. És persze ott voltak az osztálykirándulások is, megannyi sok-sok emlékekkel. Jártunk a Mecsek lábainál, Villány-Harkány-Pécs, szoborpark, Mézesház, méhcsipések, fürdő. Kipihentük a tízedik évfolyam fáradalmait a Bakony lankái között Tótvázsonyban. És hála a támogatásoknak, öt feledhetetlen napot tölthettünk Erdély gyönyörű tájain. Gimnazista éveitek a felnőtté válás folyamatáról is szóltak, annak minden szép és kevésbé szép momentumával. Voltak és vannak kisebb nagyobb csaták, amik természetes velejárói egy közösség életének. Talán még emlékeztek, hogy egyszer egy hónapig takaríthattuk a termünket, ugyanakkor Ti nyertétek meg a teremdíszítő versenyt is, a szenzációs madárház ötlettel. Voltak olykor parázs viták, tanulásról, öltözködésről, viselkedésről, személyi kérdésekről. És volt egy zenekar, sok gyakorlással, fellépéssel. Egyik tagja ma már befutott zenész. Emlékszem arra is, hogy az osztály egy emberként tudott aggódni és imádkozni a kórházban lévő társáért. A cikkeiteket végigolvassva látszik, hogy az elmúlt nyolc, négy, vagy két év, kinek-kinek mennyi, meghatározó időszak volt életekben. Hogyne lett volna az, hiszen itt tanultátok a sok tudomány mellett a korlátaitokat, a hitet, a barátságot és a szerelmet. A hosszú úton azonban voltak, akik nem tart-

hattak velünk a végéig. Volt, aki csak néhány hónapig, de voltak, akik hosszú évekig velünk jártak, de aztán más fele ment életútjuk. Igaz ez volt osztálytársakra és tanáraitokra is egyaránt. Ahogy összeszámoltuk most a végén összesen több mint negyven tanár tanított benneteket. Talán nem kell mondanom, hogy nekik is jár a KÖSZÖNÖM! És még egy érdekes egybeesés: én is akkor

kezdtem a Refiben, mint közületek azok, akik nyolc évet jártak ide. Kisgimnazista osztályfőnökeitek, Szilágyi Andrea és Lázár Enikő tanárnők igazi tyúkanyóként terelgettek benneteket. Nekik is jár egy nagy KÖSZÖNÖM! És akiknek mindenki kötelezően átadja köszönetét: a szülőknek, akik az édesanyjai, édesapái kötelezettségek mellett az osztály életét is sok munkával segítették, olykor számotokra nem is nyilvánvaló módon. Végezetül én tatozom köszönettel Nektek ezért a négy évért, sokat tanultam, okultam belőle. Örülök, hogy megismertelek Benneteket, részese lehettem az életeiteknek, ahogy Ti is kitörölhetetlenül részesei lettetek az én életemnek. Köszönöm a bizalmatokat és hogy egy évig vi-

selhettem a „legjobb osztályfőnök” címet. És bár még nagyon sok mindent el szeretnék Nektek mondani, az én „küldetésem” lejárt. Már csak annyi van hátra, hogy Veletek együtt végigizguljam az érettségi időszakot, majd pedig a ponthatárok kihirdetését. Mindannyian kivételes és értékes egyéniségek vagytok. Kívánom, hogy amit elterveztetek az valósulhasson meg az életeitekben, és ha még nem tudjátok, hogy hol a helyetek, az Ige segítségével minél előbb megtalálhassátok. Legyetek mindig a víz mellé ültetett fa, amely nem szárad ki. Úgy gondolom, hogy nem véletlen, vagy szerencse az, hogy Ti a Refibe jártatok, hanem az Úr bölcs terve Veletek. És ha az Ige fényében felelősséggel jártok majd felnőtt életeitekben, akkor ebben a zavaros értékrendű világban világító tornyok lehettek embertársaitok számára. Ez az, ami minden diplománál többet ér és a valódi boldogságot jelenti. Vadlúdcsapatunk most feloszlik, és mindenki megy a maga útjára, de ez a csapat még találkozni fog valahol, valamikor... ISTEN ÁLDJON BENNETEKET!

Ács Bálint

1991. november 19- én születtem Budapesten. Szentendrén élek édesapámmal. Szabadidőmben szívesen gitározok, olvasok, koncertekre és múzeumokba járok. Általános iskolai tanulmányaimat a Barcsay Jenő Általános Iskolában és az Erkel Ferenc Gimnáziumban végeztem el. Egy évig tagja voltam az Operaház gyermekkórusának. Szerepeltem többek között Wagner: A Rajna kincseiben és Puccini: Toscájában. 2001-től 2009-ig jártam Szentendrén a Vujicsics Tihamér Zeneiskolába, ahol tenorkürtöttem, harsonáztam és klasszikusgitároztam. A Szentendrei Református Gimnáziumba 2006-ban kerültem. Áprilisban voltam nyelvvizsgázni, most izgatottan várom az eredményt. ECDL Start bizonyítványomat 2009-ben szereztem meg. Iskolai sítáborban két alkalommal is részt vettem. 10.-ben a rajz fakultációt választottam, hogy lehetőségem legyen megismerni Szentendre képzőművészeti csodáit. Az osztályba a gólyatábor követően hamar sikerült beilleszkednem. Osztályunk köszönettel tartozik Ferenczi Alpár tanár úrnak, hogy apánk helyét apánk volt és, hogy minden telhetőt megtett értünk. Tanár úr szervezte kirándulások, színházi alkalmak mindig is felejthetetlenek lesznek számomra. A gimnázium után a Magyar Képzőművészeti Egyetemen és a Bécsi Iparművészeti Egyetemen szeretnék tanulni, mint elméleti művész.

Baróka Bianka

Baróka Bianka vagyok, 1991. május 7-én születtem Szolnokon. 14 éve költöztünk Dunabogdányba a szüleimmel és jelenleg is itt élünk. Szabadidőmben szeretek olvasni, zenét hallgatni, kirándulni, táncolni. A táncnak sok fajtáját kipróbáltam, ha szomorú vagyok akkor ez mindig felvidít. Az általános iskola hetedik osztályát még Szolnokon végeztem el s ezután vettem fel a református gimnáziumba. Az első évben nagyon izgultam hogy megfeleljek az elvárásoknak. De ahogy egyre több embert megismertem, barátokra tettem szert, megtaláltam a helyem. Sok szép élmény fűz ide, ezek közül is, a számomra legszebb: a szalagavató. Talán a próbák és az együtt töltött rengeteg idő, ekkor éreztem a legösszetartóbbnak az osztályt. Persze nem felejttem el a sok-sok tanulással töltött órát sem, a dolgozatok, kísérettségik előtti szorongásokat. Most így visszatekintve, köszönöm azoknak a tanároknak, akik mellettem álltak, segítettek és példát mutattak. Meghatározó szerepet töltöttek be életemben. Remélem a jövőben ezekkel a tanárokkal, és a barátaimmal tartani fogjuk a kapcsolatot. Tanulmányaimat a humán erőforrás szakon szeretném folytatni, több iskolát is megjelöltem. Izgatottan várom az érettségit hiszen ez az alapja hogy felvegyenek. Nagyon szeretem a nyelveket, az angolt, franciát és a jövőben szeretnék megtanulni több nyelven is.

Bartha Gábor

1991. július 20-án születtem, és azóta Szentendrén élek a családommal. A gimnáziumba általános iskola 4. osztálya végén jelentkeztem, szóval 5. osztály óta ide járok. Ezt a döntést azóta sem bántam meg, igen spk élménnyel gazdagodtam az évek során. Ha az iskola nehéz és fárasztó volt is a sakkjátszmák vidém hangulata mindig tudta kompenzálni azt. Ugyan nyolcadik végén nem a nyelvi osztályt választottam de így is sikerült egy nyelvvizsgát szerezni a tizedik év végére, és a közelmúltban megszereztem a második nyelvvizsgámat is.. Az iskolában sikerült szert tennem egy ECDL jogosítványra is, aminek a használhatósága ugyan kétségbe vonható, de azért az is megvan. Az osztálykirándulások listáján egyértelműen az erdélyi áll az első helyen, az a kirándulás tényleg jó volt. Mostanra csak három tárgyból kell érettségiznem, mivel talaly előrehozottat tettem informatikából és németből. Ez jelentősen megkönnyíti a dolgomat, az előrehozott érettségit csak ajánlani tudom! A jövőt illetően először az érettségig klné túl esni és utána már minden leegyszerűsödik Majdani terveim részét képezi egy egyetemi diploma, ha minden a lehető legjobban megy programtervező leszek, de ha ez esetleg nem sikerülne még más irányokat is el tudok képzelni. Minden egyelőre ittmaradt tanulóba ki-tartást és sikeres taulást kívánok.

Bubla Áron

1991. november 9.-én születtem egy derűs őszi délutánon az Ábrányi villában. Szüleimmel és kisércsémekkel a méltán híres Izbég városában élek. Tanulmányaimat az Izbégi Általános Iskolában kezdtem, de szerencsére sikeresen felvételiztem a Refibe, így az 5. osztályt már itt kezdhettem. Eddigi életem majdnem felét, 8 évet töltöttem az iskola falai között. Nagy szerencsémre bekerültem egy nagyszerű baráti társaságba, akikkel csak úgy repült az idő. Az életemben fontos szerepet tölt be a sport, leginkább a baseball. Fiatal korom ellenére 2 éve a felnőtt válogatottba is bekerültem. Az iskolai sportéletből a focival vehettem ki részem. Számos tornát és bajnokságot megjártunk, amelyeken általában sikeresen szerepeltünk. Mesterünk Schusztér Gergely, alias José Murinho, számos tanácsal látott el mind a focival mind pedig az élettel kapcsolatban. Másik ilyen meghatározó tanár Veszélka Tamás volt, aki már sajnos nem erősíti a tanári kar sorait. Nem volt nehéz eldöntennem, hogy hova adjam be a papírjaimat így jutott a választás a Corvinus egyetem és az ELTE Politológia szakjaira. Fájó szívvel zárom le életem gimnáziumi szakaszát. Hiányozni fognak a délutáni kondik és filmezések. Zárásul csak sok boldog gimis éveket kívánok a refis diákoknak, társaimnak pedig sok sikert az érettségihez.

Dobó Ferenc

Szentendrei Református Gimnázium! Ezen a helyen nőttem fel, és itt váltam igazán azzá aki vagyok! Kis koromban, már ötödikesen ide kerültem, és igaz, hogy eleinte kicsit féltem, de a gólyatábornak köszönhetően, hamar sikerült megbarátkoznom osztálytársaimmal. Ebben az iskolában, nem csak az a nagyszerű, hogy kiváló oktatási rendszerrel bír, hanem az is, hogy a kötelező tananyag mellett, megismertet minket a hittel is. De még ezen felül is, rengeteg lehetőséget kap az ember arra, hogy kibontakozzon a Ki mit tud? illetve a Ki mi-ben tudós? versenyek keretében. Iskolai éveim alatt, sikerült megszereznem az ECDL jogosítványt, amit szintén az iskola biztosított. Valamint gazdagodtam egy angol középfokú nyelvvizsgálóval is. A Dunakanyarban éltem egész életemben. Ötödik osztályig a Leányfalusi Móricz Zsigmond általánosba jártam. Szerintem a lehető legjobb helyre jöttem, amikor ezt az iskolát választottam.

Erdős Zsuzsanna

Ötödikes korom óta járok a Refibe. Sok új barátot szereztem itt a 8 év alatt, akiket a legjobb barátainak mondhatok. Őket lesz a legnehezebb itt hagyni, habár a barátságunk ezután is kitart majd. Legszebb emlékeim közé sorolnám a sítáborokat, ahol sok vidám élménnyel gazdagodtam; az osztálykirándulásokat, a közös biciklitúrákat és az adriai vitorlázást is. Mivel szeretek sportolni, többféle versenyen voltam az iskola szervezésében például kosarazni és rögzizni. A legnagyobb élmény számomra a Szentendre és testvérvárosai között megrendezett sportbajnokság volt Angliában. A pihenés és szórakozás mellett azért tanultam is, így 11.-ben letettem a német középfokú nyelvvizsgát és az ECDL vizsgát is. Kisgimnáziumban 2 évig tanultam hollandul, majd 7.-ben legjobb barátnőmmel, Rékával két hétig egy-egy holland családnál laktunk, hogy kibővíthessük a nyelvtudásunkat. 11.-ben bekerültem a holland cserekapcsolat programba, így újabb két hetet tölthettem a kedvenc országomban. A SOTE fogorvos-tudományi karára adtam be a jelentkezésemet, és nagyon bízom benne, hogy jövőre ott kezdhetem el az egyetemi éveimet.

Földi Tamás

Budapesten születtem, 1991. március 29-én. Szentendrén élek családommal, 2 testvéremmel, nagymamámmal és szüleimmel. Az iskolába ötödik osztályosként kerültem. Emlékszem nagy izgalommal vártam, hogy felvettek e, felvételin zenéltem és rajzoltam is, be akartam kerülni, hiszen nővérem is ide járt. Nagy örömmel fogadtam, mikor megláttam, hogy felvettek, és a legnagyobb öröm az volt mikor megtudtam, hogy a barátaimat is felvették, így már nem egyedül kellett indulnom a gólyatáborba, tudtam, hogyha mással nem is, a régi ismerősökkel biztosan fogok beszélgetni. Sok új ismerőst megszerezve jöttem haza a gólyatáborból, következő emlék már az ötödikes osztálykirándulás, amit egy-egy Bambi mellett sokszor felemlítettünk a többiekkel. A négy év alatt szépen összekovácsolódott társaság lettünk. Kilencedikben az osztály kettévált és jöttek az újak, nah meg az új osztályfőnök, akinél jobbat nem is kaphattunk volna, össze illett az osztály mentalitásával az ő stílusa. A 8 év az 8 év sok szép emlék, de sok is az a 8 egy helyen, mindenkinek kell egy kis változás. A jelentkezésem a BME Mérnök infóra adtam be, remélem felvesznek és pár év múlva már Mérnökinformatikus diplomával a kezembe fogok visszajönni találkozni a többiekkel.

Gombos Rebeka

Szikszón születtem, 1991. november 5-én. Életem során elég sok helyen laktam már, de végül itt kötöttünk ki Szentendrén. Van egy 16 éves húgom. A gimnázium előtt a Városligeti Általános Iskolába jártam és mondhatni egy teljesen más erkölcsei környezetbe kerültem onnan, amiért nagyon hálás vagyok. A többiekhez képest én viszonylag kevés időt töltöttem itt, de nem bánom, hisz 4 év sem kevés idő és már érzem, hogy nagyon itt az ideje valami újnak. Amikor tehetem, zenélek, énekelek, csak és kizárólag népzene, hiszen valakinek őriznie kell a hagyományt is (sajnos nem vagyunk túl sokan). Emellett szeretek lovagolni és a lovakkal bíbelődi, bár minden állattal szívesen foglalkozom, lényeg, hogy mozogjon. :) Az osztályom egy kisebb részével nagyon jól sikerült összerázódnom, és ebből kifolyólag nagyon jól teltek az osztálykirándulások. Bár a 9-esen nem sikerült részt vennem „jó” magaviseletem miatt, az erdélyi osztálykirándulás pótolta az előbbi hiányát. Alpár tanárúnak köszönöm, hogy négy évig elviselt, biztos nem volt könnyű. Tovább tanulni a Szent István egyetemen szeretnék állattenyésztő mérnöki szakon, ami után, ha csak nem lesz nagy szerencsém nem fog fölvetni a pénz, de ki a kicsit nem becsüli, az ugye a nagyot nem is érdemli!

Hardi Boglárka

Tíz éves voltam, mikor egy esős délután besétáltam a Refi ajtaján, oldalamon édesanyámmal, kezemben pedig a gitárommal, készen állva a „nagy” megmérettetésre, a felvételire. Emlékszem, nagyon büszke voltam magamra mikor kiderült, hogy felvettek. A következő év szeptemberében elkezdődött életem egyik meghatározó korszaka. A nyolc év alatt rengeteg élménnyel gazdagodtam, sok barátot szereztem. Ami a legjobban megragadt, azok talán a gólyatáborok és osztálykirándulások. De azt sem felejttem, amikor (nem is egyszer) az osztály egy emberként vonult le a tanári elé, hogy nem lehetne-e elhalasztani az aznapra beígért dolgozato(ka)t. Mindent összevetve jó osztályközösség alakult ki, az „újak” is hamar be tudtak illeszkedni és most olyan hihetetlennek tűnik, hogy vége van... Bevallom őszintén, hogy félek az előttem álló érettségitől, ugyanakkor meg már túl is szeretnék lenni rajta. Ha minden összejön, akkor fél év múlva a Szegedi Tudományegyetemen fogom koptatni a padot. Most, tizenkettedikben sikerült megszereznem az angol középfokú nyelvvizsgát, történelemből pedig emelt szintű érettségit fogok tenni. Nektek, akik még itt maradtok egy-két évig, kívánok vidám hétköznapokat és sok-sok kitartást! Tanuljatok sokat... és vigyázzatok egymásra!

Kiss-Máté Csanád

1991.06.20-án születtem Budapesten. Általános iskola 4. osztályából felvételiztem a gimnáziumba és jó eredményekkel felvételt is nyertem. A gimnáziumban eltöltött nyolc év alatt sok élmenyvel és tapasztalattal lettem gazdagabb: játszottam a "Régi zene" zenekarban és a "Tc and the Hearthrakers" iskolazenekarban, mellyel sok iskolai és egyházi alkalmon léptünk fel, valamint mi biztosítottuk az instrumentális zenei alapot a színjátszókör "Képzletriport egy amerikai popfesztiválról" című előadásához, melynek plakátját is én terveztem. A színjátszókör előadásain többször közreműködtem, mint hangmémők. Gimnáziumi éveim után felejthetetlen élmény marad az összes osztálykirándulás emléke, kiemelném ezek közül az erdélyi kirándulást, amely minden szempontból tökéletesre sikeredett. Hogy tanulmányaimról is szót ejtsek, 10. osztályban megszereztem az angol középfokú nyelvvizsgámat, tavaly pedig kiváló eredményű számítástechnika érettségit tettem. Az évek során megszereztem az ECDL bizonyítványomat is. Jelentkezésemet a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki és Informatikai karának mérnökinformatikus szakára adtam be, de terveim között szerepel egy felsőfokú zenei diploma megszerzése is. Az elmúlt nyolc évért sok köszönettel tartozom tanáraimnak, de legfőképp osztálytársaimnak és osztályfőnökünknek, Ferenczi Alpárnak, akinél jobb osztályfőnököt aligha kaphattunk volna.

Kovács Réka

1991. június 11 -én születtem Budapesten. A Dunakanyar gyöngyszemében élek (Szentendrán) családommal. A Szent András Általános Iskolába jártam mielőtt felvételt nyertem a Szentendrei Református Gimnáziumba. Az elején nem csupán idegen arcok vettek körül, szerencsére már sok embert ismertem és új barátokat is szereztem itt. Négy évet töltöttem el az osztályommal, de már izgatottan várom, hogy egy új fejezet kezdődjön az életemben. Az ECDL bizonyítványt az iskolában szereztem meg, de az istentiszteletek végi hirdetések sajnós egyszerűen hívtak ki. Az erdélyi osztálykirándulás maradandó élményt nyújtott és nagyon jó hatással volt az osztályközösségre. Szerintem mindenkiben mély nyomot hagyott. Voltak osztályprogramjaink is az évek során, mint színház, vízisí etc. Nagyon szeretek sportolni, például biciklizni, jégkorcsolyázni és úszni. Kár, hogy a tornateremben már nem sportolhatok. Reményeim szerint az ELTE biológia szakán folytatom tanulmányaimat. Sa nakikita sa iba pang mga kamay!!

Kretz Viktória

Emlékszem mikor nyolcadikosok voltunk és már a nagy „felvételi lázban” égtünk: melyik gimit is válasszuk? Az igazat megvallva nem a Refit jelöltem meg első helyen, de végül általános iskolai osztályfőnököm tanácsára megváltoztattam a gimnáziumok sorrendjét és nem bántam meg döntésemet. Kezdetben némi izgalmat okozott, hogy a már évek óta összeszokott csapat miként fogad minket, újakat. A kezdeti izgalom hamar szertefoszlott, mert könnyen beilleszkedtünk és új barátságokat kötöttünk. Az évek során sok élménnyel gazdagodtam. Lehetőségem adódott, hogy háromszor is részt vehettem az adriai Genua Cup vitorlásversenyén Köck Gábor tanár úr vezetésével. A versenyek mindig nagyon jó hangulatban zajlottak, ahonnan üres kézzel sosem tértünk haza. Az osztálykirándulások is mindig tartalmasan és vidáman teltek, ahol még jobban megismertük egymást. Az Erdélyben tett látogatásunkat szeretném kiemelni, mint legjobban sikerült osztálykirándulást. Mindenki számára felejthetetlen élmény marad. Reményeim szerint az itt megkötött barátságok egy életen át megmaradnak. Távlati terveim között szerepel az a nem mindennapi cél, hogy tengerbiológus legyek vagy delfinek segítségével gyerekeket gyógyíthassak. Ennek első lépéseként a Pető Intézet konduktor képzését választottam, illetve az ELTE biológia szakát jelöltem meg. Remélem elképzeléseim egyszer valóra válnak.

Krulik Gergely

Budakalászon élek családommal és immár második éve járok a Refibe, ami nem tűnik hosszú időnek, mégis a legfontosabb évek minden gimnazista számára. Egyrészt mert döntéseink a távoli jövőre is hatással vannak, másrészt a legboldogabb és izgalmasabb emlékeket szerezzük. Ugyan kedves és bájos osztályom felcseperedését nem követtem végig, érett felnőtt énünkkel jó móka volt együtt koptatni a padokat. A jó hangulatot mi sem bizonyítja jobban, hogy sokszor elfeledtem, hogy ez az intézmény a munkahelyem nem pedig egy ifjúsági közösségi klub ahol az a lényeg, hogy minél jobban érezzem magam a társakkal. Mikor pedig nem a móka és a kacagás dominált, kemény, izasztó munka folyt, melyet remélhetőleg számomra is nyelvvizsga, jeles érettségi, erkölcsi tartás és megannyi fontos eredmény koronáz meg. Közönettel tartozom mindanyitoknak a valószínűleg felejthetetlen emlékekért, mint például: az erdélyi osztálykirándulás, izgalmas focibajnokságban való részvétel, szülinapok megünneplése és felnőtt korba való „átsegítés”, eszméletlen tánc felépések, több órás ebédelések Feriékkel (11.-ikben), korrepetálások, délutáni tanuló szakkörök, és a szalagavatóra való kellemesen jóleső vasárnapi készülések. A továbbtanulást illetően több alternatíva is van :RTF tehát mint nyomozó tiszt, vagy ZMNE mint katonai közigazdász tiszt, illetve az ezekhez kapcsolódó OKJ-s képzések amiket szívem szerint mellőznék. Nyugdíjas éveimre pedig kávéházat szeretnék nyitni.

Kulcsár Emese

Szentendrén élek családommal. Nyolcadik éve járok ebbe az iskolába. Ötödikben még nagyon visszavágytam az általános iskolámba, de ahogy telt az idő, egyre több barátot szereztem. A holland cserediák projekt alkalmával lehetőségem nyílt angolt tanulni, később sikeresen letehettem az angol középfokú nyelvvizsgát. A számítástechnika órák során megszereztem az ECDL jogosítványt és az utolsó évben egy francia középfokú nyelvvizsgával is hozzájárultam az érettségi pontjaimhoz. Talán a leglényegesebb mégis az, hogy ez a hosszú időszak biztosan nem fog nyomtalanul eltűnni később sem az életemben. Rengeteg felejthetetlen élménnyel gazdagodtam, és utólag be kellett látnom: azzal, hogy ebbe az iskolába kerültem nagyon sokat nyertem (többek között egy legjobb barátnőt). Az osztálykirándulások kiváltképpen emlékezetesek voltak, számomra főleg az erdélyi. Érettségi után remélem, minél több emberrel tudom majd tartani a kapcsolatot. Tanulmányaimat a Károli Gáspár Református Egyetem pszichológia szakán szeretném folytatni. Egyik kedvenc igeversemre sokat gondoltam ebben az évben, és ajánlom mindenkinek, aki már ereje végét járja... „De akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnya kelnek, mint a sasok, futnak, és nem lankadnak meg, járnak, és nem fáradnak el.” Ézs.40, 31

Lánzos Réka

A gimnáziumban eltöltött nyolc év hamar elrepült, bármilyen hosszú időnek is tűnik. A legmeghatározóbb ez a közösség volt: az osztálytársaim, akikkel a napok, hetek, hónapok, sőt az évek nagy részét töltöttem. Sokat nevettünk, néha lázongtunk és olykor még vitába is szálltunk egymással, de mégis így volt szép. Felejthetetlen emlékekkel gazdagodtunk; az osztálykirándulásokra, a közös programokra, a szalagavatóra örömmel fogok visszagondolni. És ami a legfontosabb: igaz barátokra leltem, akikre mindig számíthatok. S ez idő alatt rengeteget változtunk. Lassacskán felnőttünk - legalábbis a többség. Egy ideje mindenki csak a „végét” várta már, de most mégis olyan félelmetesnek tűnik mindaz, ami még előttünk áll. Csak most értettük meg igazán, hogy tényleg vége van: leérettségizünk és elhagyva ezt a sulit megkezdődik életünk egy újabb szakasza. De hogy hol s hogyan? A választás számomra (is) nehéznek bizonyult, de végül meghoztam a döntést (ösztönözve ezzel másokat...). A jövőben nagykövetként, ill. diplomataként szeretném képviselni országunkat. Hogy jól döntöttem (és fel is vesznek majd), csak remélni tudom. Emellett persze más terveim is vannak, de mindent csak szép sorjában. Az osztálytársaimnak, a barátaimnak, az itt maradónak nagyon sok sikert kívánok és remélem előbb vagy utóbb mindenki eléri kitűzött céljait! Mindent lehet, csak akarni kell!

Magyar Ádám

1992. március 19-én születtem Budapesten. Tahitótfalun élek szüleimmel és bátyámmal. Azt hiszem, bátran elmondhatom, hogy csodálatos 8 évet töltöttem itt a gimnáziumban. Természetesen ilyen sok idő alatt történik egy s más az emberrel, (pozitív és negatív értelemben egyaránt), de általában, ha nem is mindig boldogan érkeztem, biztosan jó kedvvel távoztam az iskola épületéből. Örömmel tekintek vissza az összes osztálykirándulásra és osztályprogramra, és úgy gondolom, ha a jövőben találkozunk még, lesz miből nosztalgiznunk. Soha nem fogom elfelejteni azokat a szünetek és órák alatt folyó beszélgetéseket melyek során a nevetéstől még a könnyünk is kicsordult. Az biztos, hogy igazi barátokra tettem szert és abban is biztos vagyok, hogy sokukkal remélhetőleg életünk végéig is tartjuk majd a kapcsolatot. Sem a sporthelyezések sem pedig az iskolai ösztöndíjak gyűjtögetésében nem voltam valami aktív, de ezért különösebben nem bántódom. Úgy hiszem a „kötelező” ECDL vizsga mellett megannyi erkölcsi értéket és tartást kaptam/kaptunk, aminek egészen biztosan hasznát vesszük, ha nem is a tanulás, de a mindennapi élet során biztosan. Bár a jövő elég homályosan dereng előttem, az évek folyamán majd kiforr az a hivatás, amiben majd megelémem az öröömöm.

Makray Ferenc

Makray Ferenc vagyok, 1991. augusztus 21.-én születtem Budapesten, 8. éve járok ebbe a gimnáziumba. 15 éve Szentendrén lakom, közel a sulihoz. A sport mindig is meghatározó szerepet töltött be az életemben. 6 éve vízilabdázom, jelenleg a BVSC-ben és a KÓPÉ-ÚVSE-ben játszom, és még jó pár évig szeretném csinálni. Emellett hajóménőknek szeretnék tanulni. Egy tanulságos történetet szeretnék megosztani, amely egy olyan életfilozófiát tükröz melyet én is a magaménak érzek. A gazdag gyáros északról megdöbbenve látta, hogy a déli halász kényelmesen fekszik a csónakja mellett.
 „Miért nem halászik?” - kérdezte a gyáros.
 „Mert mára elég halat fogtam.” - mondta a halász.
 „Miért nem fog többet?”
 „Mit kezdenék vele?”
 „Több pénzt kereshetne, azon motorcsónakot vehetne, mélyebb vizekre evezhetne, és több halat foghatna. Azután jobb hálót vehetne, ezekkel még több halat foghatna, ami még több pénzt jelentene. Nemsokára két csónakot vehetne ... talán egy egész flottát. Akkor aztán olyan gazdag lenne, mint én.”
 „Akkor mihez kezdenék?”
 „Élvezhetné az életet.”
 „Mit gondol, most mit csinállok?”

Mali Katalin

Budapesten születtem, Csobánkán élek családommal, három roszcsont kutyámmal és hat madarammal. Ötödik óta vagyok a gimnázium tanulója, a pomázi Mátyás Király Általános Iskolából jöttem át ide. Aki egy kicsit is ismer, az tudja, hogy szeretem az állatokat és szeretek a természetben lenni- lehetőleg lóháton. Nyolc éves korom óta lovagolok rendszeresen, nagy bánatomra nem saját lóval. Fontos számomra, hogy egész életemben a lovak mellett maradjak valahogy. Hat évig gitároztam, amit az érettségi után is szeretnék folytatni. Az iskola keretein belül megszereztem az ECDL bizonyítványt. A múlt nyáron sikerült megszereznem a középszintű német nyelvvizsgámat. Röviden ennyit, ha érdekel valami, kérdezz bátran!

Menyhárt Ábrahám

1991. március 20-án születtem Budapesten. Pár évig ott éltünk, majd ideköltöztünk Szentendrére, ahol már több mint 12 éve élek. Két testvérem van, egy húgom és egy öcsém, tehát én vagyok a legidősebb a „gyerekek” közül. A Szent András óvodába, és iskolába jártam, majd a Szentendrei Ferences Gimnáziumba. De sajnós az évek folyamán ahogy nőtt az életkorom, tanulmányi átlagaim úgy csökkentek. Végül 10. év végén elérték a mélypontot, amikor a matektanárom „ösztönzésből” megbuktatott az év végén. Ekkor döntöttem úgy, hogy fájó szívvel, de iskolát váltok. Bár szerencsére nem kellett messzebbre mennem, csak az egy sarokkal arrébb lévő kapuig. Mivel a pótvizsgán átmentem, ezért osztályt nem kellett ismételnem, de a matekfakultációra való jelentkezésnek búcsút mondhattam. Az új osztályom igen kedvesen fogadott, így sok baráttra tettem szert. Mindig is jó kedvűen fogok visszagondolni a középiskolás éveimre.

Mészáros Rudolf

1991. május 24-én születtem Budapesten. Leányfalura jártam általános iskolába és 2006-ban felvéliztem az iskolába. Nagyon örültem amikor felvettek. Sikert gyorsan beilleszkednem az osztályba. Sok élménnyel gazdagodtam a négy év alatt mind az iskola falain belül mind azon kívül az osztálykirándulások és az osztályprogramok során. Osztályommal számos sporteseményen vettünk részt, gondolkodok itt a foci bajnokságra és a röplabda bajnokságra. Sajnos nem sikerült a dobogó legfelső fokára állni, de a legtöbb esetben ott voltunk a dobogón. Gimnáziumi éveim alatt kialakultak olyan barátságok melyek remélem egy életen át tartani fognak és úgy gondolom ezekre az emberekre bármikor számíthatok és ugyan ez fordítva is igaz, és ez nagy örömmel tölt el. Felejtetetlen élmény volt számomra a 11-es erdélyi osztálykirándulás. Nagyon sokat köszönhetek tanárimnak és ezúton szeretném megköszönni nekik azt a segítséget, amit a négy év során kaptam tőlük. Nem hittem volna, hogy ilyen hamar eltelik ez a négy év, de gyorsan eljött és muszáj tovább lépünk. Mindenkinek sok sikert kívánok az érettségihez és az itt maradó diákoknak pedig kitartás a nehéz mindennapokra. „Minden lehetséges annak, aki hisz.” Mk(9:23)

Mészáros-Vásárhely István

Nyolc éve koptatnak az iskola padjai. A gimnáziumi évek elsősorban hosszúak voltak, másodsorban élmény dúsak. Az élmények nem feltétlenül pozitívak, de abban már most biztos vagyok, hogy ennyit soha többé nem fogok nevetni, mint amennyit ezekkel az emberekkel nevettem. Örülök, a rengeteg osztálytársnak, akikben barátságra leltem és annak, akiben szerelemre. Soha nem felejttem el a gimnáziumot, sem a jót, sem a rosszat. Főleg az osztálykirándulásokat, szünetben röhögéseket, órán röhögéseket és a hasonló vidám dolgokat.

Pap Adrienn

Reményeim szerint épp egy jövőbeli diplomata írását olvassátok. Szüleim révén már kiskorom óta sokat utazom, leginkább mivel Erdélyből származunk. Ezt az életmódot szeretném továbbra is folytatni, ha Isten is megengedi. Emiatt láttam neki több nyelv tanulásának, így az angol, spanyol és a francia elsajátításának is. Gyermekkorom nagy részét Budafokon éltem meg. Az első tan éveimet alapítványi iskolában töltöttem, ahol családi légkörben neveltek környezetünk szeretetére. Amikor Szentendrére érkeztem, ebben az új iskolában a szeretetet egy másik szempontból tanították, egymás és Isten szeretetére vezettek, mely (főleg a kisgimnázium során) mély nyomot hagyott bennem. Legemlékezetesebb élményeim az erdélyi osztálykirándulás és a szalagavató, amelyek, ha jól sejtem, az osztályunkat, a kisebb széthúzások után, összetartóbbá kovácsolták és sok izgalmas és felejthetetlen pillanatot adtak. Most, már csak az érettségi van hátra, azontúl pedig a "ködbe sejlő jövő". Ha kíváncsiak vagytok mindez hogy végződik, remélem, hogy a gimnáziumban kialakított kapcsolatok e falakon kívül is tovább élnek!

Soós Zsófia

Soós Zsófiának hívnak, 1992. március 8-án születtem Budapesten. Budakalászon élek szüleimmel, egy nővéremmel (a másik kettő már elköltözött), és két macskával. Tanulmányaimat is Kalászon kezdtem, kilencedikben Óbudára jártam gimnáziumba, ide, Szentendrre csak tizedikben jöttem át. Ennek kifejezetten örültem, mivel elkezdhettem teniszedzésre járni. Rövid ideig tartott (7 hónapig), de szegényebb lennék nélküle. Kilenc éve zongorázom, s szeretnék ilyen téren is továbbtanulni. Tavaly áprilisban részt vettem a VIII. Zeneiskolai Zongora Négykezes és Kézzongorás Országos Tanulmányi Versenyen, ahol harmadik lettem a VII. korcsoportban (tanár-diák), és első az V. korcsoportban (4-10. osztályos diákok). Természetesen jelentkeztem egyetemre is, nemzetközi tanulmányok szakra, de valószínűleg zenével szeretnék foglalkozni, egy év kihagyással-rákészüléssel konzervatóriumba fogok felvételizni. Két ösztöndíjat nyertem, amíg ide jártam: egy História és egy Kántorképző ösztöndíjat. Szereztem két középfokú nyelvvizsgát is: tavaly januárban márciusban angoltól (két részletben), idén márciusban pedig németből, így már megvan az összes pluszpontom a felvételihez (mivel emelt szinten fogok érettségizni történelemből, és várhatóan azért elérem a 33%-ot). Köszönöm a lehetőséget az iskolának, hogy ide járhattam.

Szabó Anna

Szabó Anna vagyok, sokan Szabcsinak ismertek. 8 éve járok ide, és mondhatom, együtt nőttem fel az iskolával. Ahogy az bővül, épült, széppült, én is úgy cseperedtem fel. Még az előtt volt közöm az iskolához, hogy ide jártam volna. Gyakran jártam be „Anyához a dolgozóba” és számomra evidens volt, hogy itt fogok tanulni. Sokat köszönhetek a Refinek. Többek között itt ismertem meg legkedvesebb barátaimat, legjobb barátnőmet, aki mindig mellettem állt, itt éltem át lázadó kamaszkoromat, amit kissé szégyenkezve, de mosolyogva idézek vissza, csakúgy, mint az első nagy szerelmet. Sok szép emlék köt ide, és nem csak ezekhez a falakhoz, de a városhoz is. Gyakran mondom: „Budapest lakom, de Szentendrén élek.”, és ez így is van. Legszebb élményeim közé tartozik, hogy 8-os koromban részese lehettem a Godspell c. színdarab csodájának. Ez nagyban előrelendítette a kapcsolatomat Istennel. Nagyon hálás vagyok mindazért, amit átéltem. Az osztályunk szépen összekovácsolódott, sokszor kiálltuk egymásért jóban, rosszban. Tanáraim is nagy szeretettel és odaadással nevelgettek minket, hogy becsületes, rendes ember váljon belőlünk. Hálás vagyok fáradozásaikért. Jövőre, remélem, a Pető Intézetében fogok mozgássérült gyerekekkel foglalkozni. Bár hiszem, ott jó helyem lesz, mégis nagyon fog hiányozni a Refi.

Tamási Tímea

Hogy hogyan is kezdődött? 2006-ban véget értek tanulmányaim a Barcsay Jenő Általános Iskolában, így fájó szívvel, de búcsúznom kellett. Mindaz, ami megfogalmazódott bennem a Refiről, nem volt elég ahhoz, hogy ma kezetekben tarthassatok rövid beszámolómat. Anya addig „rágta a fülemet”, hogy „kislányom, legyen a Refi”, hogy én is elhittem: ez lesz a legjobb nekem. Az új osztályom, ami már nem is volt annyira új, hiszen összekötötte őket négy kisgimnáziumi év, egy összeszokott csapat volt, de nem okozott problémát a beilleszkedés, befogadtak. Kilencedikben és tizedikben részt vettünk a Ki mit tud? táncversenyén, amit mindkétszer megnyertünk: akkor még lelkesek voltunk ilyenekben is :) A 4 év alatt alkalmam volt eljutni különböző röplabdabajnokságokra a lányokkal, de játszottam sulibajnokságokban osztályszinten a fiúkkal is. Bár én csak 4 évig mondhattam el magamról, hogy a Refibe járok, mégis legalább annyi élménnyel, emlékekkel és baráttal gazdagodtam, mint az „öreg”!). Tanulmányaimat, ha sikerül, a BME Gazdaság- és Társadalomtudományi Karán szeretném folytatni. Köszönöm mindenkinek, aki színesebbé tette hétköznapijaimat a suliban akár egy mosollyal, beszéléssel vagy akár egy komolyabb baráti beszélgetéssel. Jó volt veletek!

Tímár Benjámín

Az Úr 1991. évének február havában az 5. napon megszülettem én, az akkori kis Beni. Anyukám nagyon büszke volt, mert már az Izbégi Óvodában felfigyeltek rám kiemelkedő tehetségemnek köszönhetően, mivel én voltam az első a csoportban, aki be tudta kötni a cipőfűzőjét (szakszerűen). 2002-ben sikeres felvételt nyertem a Szentendrei Református Gimnáziumba, és ekkora természetesen már határozott elképzeléseim voltak a jövőmet illetően. Habár megfogadtam, hogy nem leszek rizsagyáros, de így visszatekintve elgondolkodtatott az a tény, hogy a tanári gárda és az itteni közösség milyen nagy jelentőséggel hatott rám az eddigi formálódásomban. Az elmúlt nyolc év alatt – miközben tanárainknak köszönhetően magunkba szívtuk azt a tudást, amelyet végtelenül türelmes, és gondoskodó szeretetükkel csepegtettek belénk – nagyon sok élménnyel és történettel gazdagodtunk, és amiket idővel habár megszépítve, kiszínezve, és leportalanítva, de majd biztosan előveszünk emlékeink polcának megpatinásodott részéről és felidézzük a volt 12.-es osztálytársainkkal.

Tímár Naomi

1991. november 15-én születtem Bad Honnef-ben, Németországban. 15 éves koromig Bonnban éltem a szüleimmel. Ekkor hoztam meg azt a döntést, hogy Magyarországon szeretnék továbbtanulni, és ezért a 10. osztályt már a Szentendrei Református Gimnáziumban kezdtem. Azóta édesapám családjával élek a sok unokatestvérem között Pilisszentlászlón. Nagyon szeretem a nagy családot magam körül, mindig számíthatok rájuk. A bátyám szintén Magyarországon tanul, már nyolc éve. Az első nehézségeken hamar túljutottam és a tanulmányaim szépen alakultak. Nem okozott nagyobb gondot az, hogy magyar nyelven folytattam a gimnáziumot. Az elmúlt évben előrehozott érettségit tettem angol és német nyelvekből. Ebben az évben pedig a német nyelvvizsgát szereztem meg és készülök az angol nyelvvizsgára is. Ha visszagondolok az iskolai élményeimre, a legszebb élményem maradt a szalagavató ünnepség. Ekkor valóban éreztem, hogy életemben hamarosan egy új korszak kezdődik. Úgy gondoltam, hogy turizmussal és vendéglátással szeretnék foglalkozni a jövőben. Most úgy gondolom, hogy szívesen halasztanék egy évet, hogy Olaszországban az olasz nyelvismeretemet tökéletesítsem. Hiszem, hogy Isten megmutatja az utat a jövőm felé.

Vörös Dávid

1991. november 02-án születtem Budapesten, de gyerekkoromat már Dunabogdányban töltöttem. Tanulmányaimat is ott kezdtem, és 4.-es koromban kerültem a Refibe, tehát ez a 8. itt töltött évem. Nővérem is itt végzett, a húgom is ide jár és én a bátyámmal együtt fogok végezni. Az évek során rendkívül sok jó élményben volt részem, és bár értek kellemtelen dolgok is, de ez még a legjobbakkal is megesik! Nagyon fontos szerepet játszott életemben, hogy egy olyan iskolába kerültem ahol a vallás nagy teret tölt be életemben, és hogy itt segítették lelki fejlődésemet is. Életemben mindig nagy hangsúlyt kapott a sport, akár iskolai, akár iskolán kívüli rendezvényről volt is szó. A tanulmányaimat vagy mérnöki, vagy pedig pénzügyi pályán szeretném folytatni, de a sportot továbbra sem fogom elhanyagolni. Szeretnék köszönetet mondani az osztályfőnökeimnek, a tanárainknak, hogy segítettek rögzös útjaimat egyengetni és jellememet formálni kisebb nagyobb sikerekkel. Az itt maradottaknak kitartást, erőt és hitet kívánok, és hogy nézzenek bátran szembe a kihívásokkal! Végül egy idézettel zárnék: „Nem álmodozni kell, hanem keményen dolgozni. Minél nagyobb sikereid vannak, annál keményebben. S akkor olyan élményeknek lehetsz részese, amelyről nem is álmodtál volna.”

